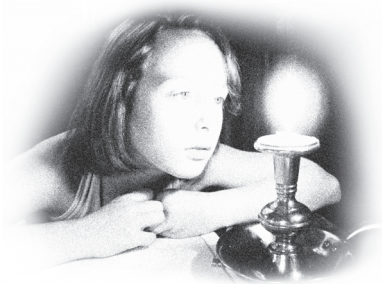


5. kapitola



Čtvrtá hodina – francouzština. Uvelebím se na židli, zakousnu se do gumy na konci tužky a začnu listovat čtyřstránkovým testem. Subjunktiv slovesa *pouvoir*? Minulý kondicionál slovesa *aller*? To snad madam Lenochová nemyslí vážně. Vždyť říkala, že ten test bude lehký.

Ve třídě je ticho jako v kostele. Zrádkyně prochází mezi lavicemi. Naposledy naoko kontroluje, co jsme napsali, a při pohledu na můj zmatený zpocené obličej se určitě v duchu pochechtává. Když přejde na druhý konec třídy, začne se Peter, který sedí vedle mě, a Amber sedící ob dvě lavice za mnou pošklebovat jejímu namodralému přelivu. Určitě si na poslední chvíli natplala na vlasy barevné tužidlo. I když nechápu, proč to Peterovi připadá legrační. Barví si toho svého ježka častěji, než chameleon mění barvy. Na dnešek zvolil maskáčový mix barev. Hodí se mu k laku na nehtech.

„Ještě máte deset minut,“ oznámí madam Lenochová. „Stacey, nebudte jako ve snách.“

Odvrátím pohled od ošklivého hliněného květináče, který má madam na stole – vysvětlila nám, že to je dárek od studenta, *kteřý si vážil hodnot jako disciplína a pilné studium*. Přeloženo do normální řeči: dárek od šplhouna královského.

Peter posune test až na konec lavice a pak ho nakloní směrem ke mně. Rozeznám jen drobné malůvky komiksových postavíček v rozích, které hrají karty a pojídají cheeseburgery.

„Neopisujte,“ vyštěkne madam. Ukousnu gumu z tužky. Cítím, že mi zajela do krku. Reflexní reakce: upatlaný kousek červené gumy mi vyletí z pusy rovnou do neprůstřelného účesu Veroniky Leemanové. Už si připravuju omluvu, ale Veronika si díky tuně laku a gelu ničeho nevšimla.